

bylo použito k označení sudiště Ústeckého okresního soudu jako smlouveného sudiště bez ohledu na věcnou příslušnost. Dále je možný výklad, že se smlouva o příslušnosti soudu v Ústí vztahovala na okresní soud v Ústí n. L., pokud tento byl věcně příslušný, ale nikoli na příslušnost sborového soudu pro Ústí jinak věcně příslušného pro spory podle samé listiny, takže smlouvou o příslušnosti zůstaly by nedotčeny spory věcně patřící před soud sborový. Posléze jest možný i výklad, že sporná věta znamenati měla úmluvu o příslušnosti pro sudiště žalobcovo podle jeho bydliště a to buď u okresního soudu v Ústí n. L. pro spory věcně patřící před soudy okresní a pro krajský soud v Litoměřicích pro spory věcně patřící na soud sborový. Pro odstranění této nejasnosti neposkytuje ani listina bezpečný podklad a ani strany neuvedly skutečností, jež by mohly bezpečně vésti k odstranění neurčitosti, a snaží se vykládati jen listinu samu, ovšem každá jiným způsobem. Za těchto okolností zůstává obsah listinné dohody zcela neurčitý a dohoda není proto platná. Bylo proto vyhověno dovolacímu rekursu a změnou usnesení rekursního soudu obnoveno usnesení prvního soudu (sb. n. s. 10692).

Čís. 10963.

Právní význam mezitímního určovacího návrhu musí přesahovati rámec základního sporu. Právo, jež jím má být zjištěno, nesmí se vyčerpávati v nároku uplatňovaném žalobou. Nepřípustným jest mezitímní určovací návrh, o němž musí být již k žalobě rozhodnuto s účinkem právní moci.

(Rozh. ze dne 8. září 1931, R I 527/31.)

Za řízení o žalobě na vyklizení bytu vznesla žalovaná mezitímní určovací návrh, by bylo zjištěno, že žalované přísluší k bytu v domě žalobců doživotní užívací právo. Soud první stolice nepřipustil mezitímní určovací návrh, soud druhé stolice ho připustil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Vývody dovolacího rekursu, jímž napadají žalobci pro nesprávné právní posouzení věci usnesení rekursního soudu, vrcholí v tom, že mezitímní určovací návrh jest nepřipustný, jsa totožným s věcnými námitkami, jimiž se brání žalovaná proti žalobnímu nároku, a mělo být proto rozhodnuto soudem jen o těchto námitkách, nikoli také o návrhu. Názor stěžovatelů jest mylný. Právní význam mezitímního určovacího návrhu, ježž učiniti dovoluje zákon podle §§ 236 a 259 druhý odstavec c. ř. s. i žalobci i žalovanému, musí ovšem — má-li být vůbec potřebným určení právo nebo právní poměr — přesahovati rámec základního sporu a proto se také právo, které se má zjistiti, nesmí vyčerpávati v nároku uplatňovaném žalobou, neboť jinak není potřeba, by se zjišťovalo.

Důsledkem toho jest také zbytečný a tím nepřipustný mezitímní určovací návrh, jímž se má určit právo nebo právní poměr, o němž musí býti již k žalobě rozhodnuto s účinkem právní moci (Neumann str. 993). O takový případ mezitímního určovacího návrhu tu však nejde. Vždyť při posuzování věci s hlediska uplatňovaného žalobci nebylo by o právním poměru tvrzeném žalovanou v rozsudku o žalobě rozhodnuto s účinkem právní moci, nýbrž bylo by o něm rozhodnuto jen v rozsudkových důvodech, tudíž bez účinku právní moci. Žalovaná by takto vůbec nedosáhla cíle, jež sleduje. Navrhované určení právního poměru jde v souzeném případě přes rámec sporu stran, neboť rozřešením poměru toho s právní mocí byla by rozřešena nejen otázka žalobního nároku, nýbrž i jiné sporné otázky vzešlé po případě v budoucnosti mezi stranami z poměru založeného mezi nimi tím, že žalovaná bydlí nebo bude bydleti v bytě uvedeném v žalobě.

Čís. 10964.

Dovolával-li se berní úřad v návrhu na záznam zástavního práva pro dlužné daně výslovně ustanovení čl. III. uv. zák. k exekučnímu řádu, dvorních dekretů ze dne 18. září 1786, čís. 577 sb. z. s. a ze dne 24. října 1806, čís. 789 sb. z. s., jakož i § 38 c) knih. zák., stačí k povolení exekuce již žádost berního úřadu, aniž třeba předkládati i vykonatelný výkaz daňových nedoplatků.

(Rozh. ze dne 8. září 1931, R I 537/31.)

Československý erár navrhl povolení zajišťovací exekuce záznamem zástavního práva na nemovitosti pro pohledávku dlužných daní. Soud prvního stupně návrhu vyhověl, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Výkaz nedoplatků, by byl exekučním titulem, musí býti listinou, vyhovující předpisům, stanoveným pro vydávání takových listin. Výkaz nedoplatků jest listinou úřední, kterou příslušný úřad osvědčuje nedoplatky vyměřených daní. Má-li míti tato listina průvodní moc, musí býti vydána příslušným úřadem v předepsané formě. Listiny, jež vydává berní úřad, musí býti podepsány dvěma jeho úředníky, přednostou a kontrolorem. Předložený výkaz vykazuje jen jeden podpis, druhý podpis jest nahrazen razítkem (faksimile). Není výjimky, jež by připouštěla u listin, vydaných berním úřadem, nahrazovati podpis razítkem, naopak jest to výnosy zemského ředitelství zakázáno. Chybí tu tedy listina, vyhovující formálním požadavkům § 1 čís. 13 ex. ř., a zajišťovací exekuce neměla proto býti prvním soudem povolována, ano tu nebylo řádného exekučního titulu (čl. III. druhý odstavec uvoz. zák. k ex. řádu § 1 čís. 13, § 371 ex. ř. a § 6 čís. 2 zák. ze dne 15. prosince 1930 čís. 4/31 sb. z. a n.).

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.